

Ե Կ Ո Ւ Ր Ե Ր Բ Ե Մ Ն

Յ. Օսականի յիշատակին

Եկար ինծի երէկ գիշեր, եկար նուէն
Բորբոքելու կառօն անդարձ հին օրերու,
Եկար ինծի ֆուրմի մը պէս վսեմօրէն ...

Յիշատակիդ դիմաց հիմա հոգիս հըլու,
— Տես, խորանիդ կանթեղները ամբողջ վառ են —
Կը մըմընջէ մեղմիկ աղօթք եւ պէլլու:

Եկար՝ ինչպէս մարգարէ մը հին դարերէն,
— Աչքերուդ մէջ նախանձին բոցը կը շողար -
Որոտացիք. «Փարիսեցիք, դուք սաճարէն» ...

Ու սեղանին խոնարհեցիր ճակատդ մարմար.
Ու կրկնեցիր հին պատգամը անեղօրէն,
Հասիկ - հասիկ զայն կրկնեցիր ու մեկնեցար.

Ու մեկնեցար ... բայց կը հընչէ ձայնդ հոգւոյս մէջ,
Յիշատակովդ սիրս է հիմա յօդուն բաժակ,
Հին օրերու ֆաղցրութենէն աչքես եմ գէջ:

Ու մեկնեցար բայց կը հնչէ պատգամդ նորէն.
«Ամբողջական նըւիրումով մտէ՛ք տանար ...
«Եւ ինչ որ տաք քոյ ժայթքի՝ ձեր հոգւոյն խորէն»:

• • •

Երբեմն այսպէս անդրաշխարհէն եկուր դուն ես,
Բեր պատրանքը հին օրերուն արեւաւոր.
Ո՛հ, կառօնով կը սպասես մենք այցիդ, վարպետ:

Եկուր երբեմն փարատելու հոգը մաշող՝
Անարգասիք մեր հիգիւրուն ... պահ մը մեզ հետ
Կեցիք, ու տուր ըստեղծագործ երկունքին դոյ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ